

Forfatter: Buntzen Gyllembourg-Ehrensvaerd, Thomasine Christine

Titel: BREV TIL: Heiberg, Johan Ludvig FRA: Buntzen Gyllembourg-Ehrensvaerd, Thomasine Christine (1812-11-17)

Citation: Buntzen Gyllembourg-Ehrensvaerd, Thomasine Christine: "BREV TIL: Heiberg, Johan Ludvig FRA: Buntzen Gyllembourg-Ehrensvaerd, Thomasine Christine (1812-11-17)", i *Brevvexling fra J. L. Heibergs Reise til Sverige i Efteraaret 1812*, Cohens Bogtrykker, s. 95. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001990082-000-shoot-L0019900820000037.pdf> (tilgået 23. juni 2024)

Anvendt udgave: Brevvexling fra J. L. Heibergs Reise til Sverige i Efteraaret 1812

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Kjøbenhavn den 17de November 1812.

— — — Ak Ludvig! jeg kommer altid tilbage til det samme Omkvæd, men det er ogsaa Omkvædet af alle mine Tanker: Al denne Glæde Ludvig, kan du tilintetgjøre. Dersom du ikke kommer igjen til den Tid, bliver her ingen Jul i Huset. Ak jeg kan sige: der bliver ingen Juleglæde mere i Verden for mig! — Jeg forvinder aldrig — ikke just det at midste en glad Dag, som jeg saalænge har glædet mig til, og arbeidet for — men den smertelige Tanke at du kunde føre over dit Hjerte at gjøre vort Huus den Sorg. Den liden Kjerlighed af dig, vilde udbrede Tungsindighed over alle mine øvrige Dage. Hvad som er vigtigt for een er det ikke for en anden. — Min hele Lyksalighed har jeg sat i min Kjerlighed, s. 96 blomstrer den ikke mere for mig paa Jorden, saa siger jeg som Faust: Es sey die Zeit für mich vorbei! saa længes jeg kun efter mit rette Fædreland, af hvis himmelske Varme kun denne Kjerlighed her i Verden, endogsaa min kun er et svagt Gjenskin. — Ak min Ludvig! først der vil du gjengjælde mig min ubeskrivelige Hengivenhed for dig; thi her elsker du mig dog ikke ret. Kun naar den skønne Digtekunst begejstrer dig, taler du med Følelse og Varme om vort Forhold. Hvor er du varm for Naturen! for alt skjønt! med hvilket poetisk Blik, fra hvilken romantisk Side seer du alting, som det højst interessante Brev, som jeg fik i Gaar noksom beviser. Men det skjønneste i Naturen, som udspringer lige af det Uendelige, af det Højeste, det skønne Kjærligheds Baand som sammenbinder alting, det synes du ikke altid at føle. — Hvor koldt svarer du mig dog i det hele paa mine kjerlige Breve! — Bliv ikke vreed min bedste Ludvig! Lad det aldrig falde dig ind at dette er Bebrejdelser, eller en Moders Formaninger om noget som ikke staaer i et Menneskes Magt at efterleve. Ak nej! det er en Venindes stille Klager til sin Ven; et altfor varmt Hjertes stille Længsel efter sit rette Hjem. — Som jeg eengang drømte at jeg mødte dig i Himlen saa skøn og forklaret, saadan vil jeg vist ogsaa engang møde dig der, til Løn for al min Kjerlighed. — Lad os imidlertid, medens vi endnu ere sammen her nede, gjøre hinanden vor jordiske Vandring saa let som muligt, og slutte os tæt til hinanden, og ikke skilles ad, mere end den kolde Skjæbne vil adskille os; lad os ikke være værre end den. — Du taler slet ikke om din Hjemkomst, det har gjort mig saa ondt. Du tænker slet ikke paa at reise til Upsala; hvor vil det gaae? Hvor vil du komme igjen til rette Tid? — Det er vel sandt at du har ikke bestemt lovet mig at komme til din Fødselsdag, men da du kan gjøre mig saa stor en Glæde dermed, saa synes mig dog du kunde komme, da det, naar du dog skal komme til Jul, ikke kan gjøre uden faae Dages Forskjel, hvori du umulig kan have nogen ret stor Glæde, naar du tænker paa at vi Stakler her hjemme ere i slet Humeur og længes. — — —

Weyse sidder her og spiller saa deiligt og melankolsk.